

Sygn. akt V .2 Ka 688/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Lucyna Pradelska-Staniczek

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Malwiny Paweli-Szendzielorz Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 15 lutego 2018 r.

sprawy:

M. K. /K./

c. W. i A.

ur. (...) w R.

oskarżonej o przestępstwo z art. 178 a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora i obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 9 października 2017r. sygn. akt III K 546/16

I.zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że :

-w punkcie 3 podwyższa orzeczony wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych do 5 (pięciu) lat;

-w punkcie 5 podwyższa orzeczony wobec oskarżonej środek karny w postaci świadczenia pieniężnego do kwoty 7000,00zł (siedem tysięcy złotych);

II.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy ;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. G. kwotę

420 (czteryście dwadzieścia) złotych oraz 23% podatku VAT w kwocie 96,60 złotych (dziewięćdziesiąt sześć złotych sześćdziesiąt groszy), łącznie kwotę 516,60 złotych (pięćset szesnaście złotych sześćdziesiąt groszy) tytułem zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

IV.zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze w kwocie 536,60zł (pięćset trzydzieści sześć złotych i sześćdziesiąt groszy) i obciąża ją opłatą za II instancję w kwocie 120zł (sto dwadzieścia złotych).

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rybniku wyrokiem z dnia 9 października 2017r., sygn. akt II K 546/16 uznał oskarżoną M. K. za winną tego, że w dniu 29 stycznia 2016 roku na ul. (...) w R. prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, a to samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości stwierdzonej wynikami badania przeprowadzonego na urządzeniu typu Alkometr A2.0 z wynikami -I - 1,39 mg/l, II - 1,39 mg/l, III 1,46 mg/l, IV - 1,32 mg/l, tj. czynu z art. 178 a § 1 k.k. i za to na mocy art. 178a § 1 k.k. wymierzył jej karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Jednocześnie Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 §1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności na okres próby, który wynosi 2 lata.

Tym samym wyrokiem Sąd na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonej zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat.

Ponadto na podstawie art. 63 § 4 k.k. Sąd zaliczył oskarżonej na poczet orzeczonego względem niej zakazu prowadzenie pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od 29 stycznia 2016 roku do 9 października 2017 roku.

Natomiast na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd zasądził od oskarżonej na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 5.000,00 złotych.

Ponadto na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adwokata W. G. kwotę 826,56 złotych tytułem zwrotu poniesionych kosztów obrony oskarżonej świadczonej z urzędu powiększonych o stawkę podatku VAT oraz na zasadzie art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe obejmujące opłatę w kwocie 120,00 złotych i wydatki w kwocie 1513,30 złotych.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonej zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, że oskarżona popełniła zarzucany jej czyn tj. że w dniu 29 stycznia 2016 r. na ul. (...) w R. prowadziła w ruchu lądowym pojazd mechaniczny, a to samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, w sytuacji kiedy to brak jednoznacznych dowodów na potwierdzenie jej winy,

- rażąco niewspółmierność kary do wagi zarzucanego oskarżonej czynu, której wymiar jest zupełnie nieadekwatny.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania. Ponadto obrońca oskarżonej wniósł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu za postępowanie odwoławcze, które nie zostały pokryte w całości ani w części.

Apelację od powyższego wyroku wniósł także oskarżyciel publiczny - prokurator zaskarżając powyższy wyrok na niekorzyść oskarżonej w części dotyczącej orzeczenia o środkach karnych. Powyższemu wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność orzeczonych oskarżonej środków karnych w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 3 lat oraz świadczenia pieniężnego w wysokości 5.000,00 złotych, a więc w minimalnej wysokości, podczas gdy okoliczności popełnienia zarzucanego oskarżonej czynu, w tym znaczny stopień nietrzeźwości (dwukrotnie 1,39 mg/l oraz 1,46 mg/l i 1,32 mg/l), prowadzenie pojazdu w godzinach popołudniowych, w centrum miasta, w pobliżu wielu zabudowań wskazują, iż wymierzone oskarżonej środki karne są zbyt łagodne, nie spełniają wymogów prewencji szczególnej i ogólnej oraz nie zaspokajają społecznego poczucia sprawiedliwości.

Podnosząc powyższy zarzut oskarżyciel publiczny wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt 3 i 5 poprzez orzeczenie wobec oskarżonej środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 7.000 złotych, zaś w pozostałym zakresie utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie, zasadna natomiast okazała się apelacja oskarżyciela publicznego. Odnosząc się w pierwszej kolejności do pierwszego z zarzutów podniesionego przez obrońcę oskarżonego, należy uznać go za bezzasadny. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd I instancji nie dopuścił się błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku.

Zgodnie z utrwalonym już w tej mierze orzecznictwem zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania. Stawiając ten zarzut należy wykazać, jakich mianowicie konkretnych uchybień w zakresie logicznego rozumowania dopuścił się Sąd I instancji dokonując oceny zebranego materiału dowodowego. Skarżący temu zadaniu nie sprostał. Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku nie może bowiem sprowadzać się do samej tylko odmiennej oceny materiału dowodowego, lecz winien się odwoływać do konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, których miałyby dopuścić się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego na innych dowodach od tych, na których oparł się Sąd I instancji, a zwłaszcza tylko na wyjaśnieniach oskarżonej, nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez Sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Dokonując analizy akt niniejszej sprawy należy uznać, iż Sąd Rejonowy dokonał wnikliwej i rzetelnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wskazał Sąd w sposób wyczerpujący, które dowody uznał za wiarygodne, a którym waloru wiarygodności odmówił i z jakich powodów. Po przeprowadzeniu oceny całości materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, tutejszy Sąd nie ma wątpliwości, iż oskarżona M. K. dopuściła się zarzucanego jej czynu.

Ustalając stan faktyczny Sąd Rejonowy zasadnie odmówił waloru wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej, a ustalenia stanu faktycznego oparł na wiarygodnych zeznaniach świadków Z. K., A. K., T. W. i H. S.. Przywołana część materiału dowodowego jest spójna, uzupełnia się wzajemnie, tworząc jasny i wyrazisty obraz wydarzeń. Z. K. zeznał, iż widział jak żona wyjeżdża z miejsca zamieszkania około 14.00, z kolei syn oskarżonej zeznał, iż w rozmowach z matką, które odbyły się około 14.45 oświadczyła mu, że będzie na niego czekać przy szkole i już wówczas miała bełkotliwą mowę i domyślił się, że znajduje się pod wpływem alkoholu. Z kolei z zeznań świadka T. W. wynika, iż na pół godziny przed tym zanim z koleżanką podjęły interwencję samochód oskarżonej nie był zaparkowany przed szkołą. Wreszcie świadek T. W. i H. S. zgodnie zeznały, iż oskarżona nie chciała oddać kluczyków z samochodu, próbowała odjechać samochodem z miejsca zdarzenia, co jej uniemożliwiły. Na wszystkie te okoliczności zwrócił uwagę Sąd I instancji. Zeznania wspomnianych świadków w powiązaniu ze zgromadzoną w sprawie dokumentacją, w tym przede wszystkim dotyczącą miejsc logowania się telefonu oskarżonej i wykonywania przez nią połączeń, w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości wskazują, iż wyjaśnienia oskarżonej (w których wskazywała między innymi, że alkohol spożywała przez kilka godzin w samochodzie zaparkowanym przy budynku szkoły, a następnie znajome, których danych nie wskazała, zabrały ją na kawę do N. a następnie odwozły do C.) stanowią jedynie linię obrony zmierzającą do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Sąd odwoławczy w pełni podziela także zaprezentowaną na stronie 2 uzasadnienia ocenę opinii biegłego z zakresu badań retrospektywnych.

Całkowicie niezasadny jest również zarzut rażącej surowości kary podniesiony w apelacji obrońcy jako drugi w kolejności. Orzeczonej względem oskarżonej kary 6 miesięcy pozbawienia wolności, z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat w żadnej mierze nie sposób uznać za rażąco niewspółmiernie surową, zaś środki

karne wymierzone wobec oskarżonej okazały się wręcz rażąco niewspółmiernie łagodne, o czym będzie jeszcze mowa w dalszej części uzasadnienia.

Odnosząc się do orzeczonej kary pozbawienia wolności należy przyjąć, że została ona wymierzona po rozważeniu przez Sąd I instancji szeregu okoliczności mających wpływ na jej rodzaj, dlatego brak jest podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym przez skarżącego. Oskarżona co prawda nie była wcześniej karana, nadto jak to ustalił Sąd Rejonowy w dacie zdarzenia borykała się z problemami osobistymi. Jednakże orzeczone karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania w pełni odpowiada dyrektywom z art. 53 k.p.k., jest współmierna, odpowiednia do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu, uwzględnia te wszystkie elementy, jakie są istotne dla jej wymiaru, w tym zwłaszcza znacznego stopnia społecznej szkodliwości czynu.

Na uwzględnienie zasługiwała natomiast apelacja oskarżyciela publicznego. Prokurator słusznie wskazał, iż orzeczone względem oskarżonej środki karne w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych oraz świadczenia pieniężnego są rażąco niewspółmiernie łagodne, w stosunku do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, nie uwzględniają w sposób należyty charakteru i stopnia naruszonych przez oskarżoną norm prawnych, okoliczności popełnienia przestępstwa, a także warunków osobistych sprawy. Należy zgodzić się ze skarżącym, iż wymienione środki karne orzeczone w minimalnych wysokościach, nie spełniają w stosunku do oskarżonej celów wychowawczych i zapobiegawczych, a także nie realizują celu społecznego oddziaływania kary i nie czynią zadość potrzebom kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd Rejonowy słusznie wskazał, iż zarówno stopień winy jak i społecznej szkodliwości czynu są znaczne, bowiem oskarżona znajdując się w znacznym stopniu nietrzeźwości, w sposób rażąco naruszyła istotną zasadę bezpieczeństwa w ruchu drogowym ostrożnego i uważnego prowadzenia pojazdu. Pomimo takich ustaleń Sąd Rejonowy orzekł wymienione środki karne w najniższej przewidzianej przez przepisy kodeksu karnego wysokości. Tym samym nie skorelował Sąd w sposób prawidłowy orzeczonych środków karnych ze stopniem winy, społecznej szkodliwości czynu oraz z celami zapobiegawczymi i wychowawczymi tychże środków. Z tych też względów, z uwagi na bardzo wysoki stan nietrzeźwości (a wręcz upojenia alkoholowego), czas i miejsce popełnienia czynu Sąd odwoławczy uznając, iż zgodnie z treścią art. 56 k.k. w zw. z art. 53 k.k. adekwatnymi i sprawiedliwymi będą środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat oraz świadczenie pieniężne wysokości 7000 złotych, wydał orzeczenie o charakterze reformatoryjnym w kierunku postulowanym przez oskarżyciela publicznego. W pozostałym zakresie wyrok Sądu I instancji, jako słuszny, utrzymano w mocy.

Mając na względzie wszystkie przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku, obciążając oskarżoną kosztami za postępowanie odwoławcze, tj. wydatkami w kwocie 536,60 złotych oraz opłatą za II instancję w kwocie 120 złotych. Na rzecz obrońcy z urzędu zasądzono należne wynagrodzenie za postępowanie odwoławcze.

SSO Lucyna Pradelska-Staniczek